

Søndergaard vil have, at jeg skal forholde mig til en aftale på et grundlag, der ikke længere eksisterer, efter at Arafat var død. Vi er jo altså nødt til at forholde os til virkeligheden, og virkeligheden i dag er, at Enhedslisten burde have trukket det her forslag og glædet sig over, at der nu er en ny forhandlingssituation i Mellemøsten, og så lade være med at forsøge at spille kegler.

Det er jo fuldstændig absurd. Tænk, hvis der vitterlig blev flertal for det! Det ville jo være dybt pinligt, hvis vi kom med sådan et forslag nu, hvor forhandlingerne lige er gået i gang igen.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstår godt, at Venstres ordfører ikke vil forsøge at gøre status over, hvordan det er gået med det her instrument, der hedder associeringsaftalen, til udviklingen af demokrati og menneskerettigheder i Mellemøsten, for det har jo været en total katastrofe.

Hvert eneste år har vi fået den tale om, at uha, vi skulle endelig ikke opsiges den, vi skulle endelig fastholde det, for hvis vi fastholdt den, så havde vi mulighed for at påvirke parterne osv., og for hvert eneste år, der er gået, er det bare blevet værre og værre. Undertrykkelsen af palæstinenserne er taget til og taget til og taget til.

Nu er Arafat så død. Så bruger man det som argument for, at nu kan vi i hvert fald ikke vedtage det her. Men den sikre metode til, at der ikke kommer fremgang ud af den åbning, som er skabt, er jo netop, at man nu starter med ikke at ville stille nogen klare krav, ikke at ville sige til Israel, at de selvfølgelig skal leve op til de ting, de selv har skrevet under på. Det synes jeg ellers burde være et elementært udgangspunkt, når man skal videre i en fredsproces.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Selv om Enhedslisten ikke anerkender det, så er situationen sådan, at vi har en ny politisk situation i Mellemøsten efter Arafats død. De lande, vi har politiske og økonomiske aftaler med, er naturligvis lande, vi har større muligheder for at påvirke end de lande, vi ikke har aftaler med. Så hvis vi opsagde aftalen i dag, havde vi altså ikke samme mulighed for at påvirke Israel, som vi har, fordi vi har denne politisk-økonomiske aftale.

Det er derfor, at det i hvert fald i den nuværende situation, så længe det ikke er blevet fuldstændig afprøvet, om der er mulighed for et nyt forhandlingsforløb, ville være fuldstændig tåbeligt at smide dette instrument bort.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til ordføreren. Så går vi over i ordførerrækken. Var der en kort bemærkning fra hr. Jørn Jespersen til fru Charlotte Antonsen. Det var sådan lige på falderebet.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jeg beklager, hvis det var for sent, at det blev set.

Det er bare, fordi jeg ikke helt forstår, hvorfor man smider et instrument væk ved at suspendere en aftale. Det er jo klart, at hvis aftalen er i kraft, kan man true med at opsiges den og på den måde sende et signal og lægge et pres, men hvis aftalen er suspenderet, kan man vel sende det signal, der hedder, at der er mulighed for at få den genoptaget, hvis de i øvrigt fra Israels side begynder at rette sig efter de internationale kender, der er, og respekterer deres forpligtelser til at leve op til menneskerettigheder.

Så hvorfor er det så indlysende, at man har det stærkeste instrument ved ikke at gøre noget ved aftalen?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Jørn Jespersen kan da godt have ret i, at i øjeblikket har vi to skud i bøssen. Dels kan vi suspendere aftalen, dels kan vi endeligt opsiges den, men hvis vi suspenderer den allerede nu, har vi kun ét skud i bøssen, og jeg vil ikke kun have ét skud i bøssen, jeg vil have så mange skud som muligt for at få skabt fred i det område.

Kl. 19.45

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Ja tak. Er der et spørgsmål mere fra hr. Jørn Jespersen? Værsgo.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jamen har vi ikke to skud, hvis vi suspenderer den, nemlig at vi helt kan opsiges den, hvis ikke der sker fremskridt, eller vi kan sætte den i kraft igen, hvis der kommer en løsning?